

Музичка казивања Душана Трбојевића

Музика, према његовим речима, представља посебну драгоценост и богатство које сваком човеку стоји на дохват руке

Снежана Николајевић

Душан Трбојевић (1925-2011) је био и остао сасвим изузетна личност и појава у нашој средини. Још пре више од три деценије, после једног његовог концерта, у критици за „Политику“ истакла сам да га краси „спој пијанистичке професионалности, самодисциплине у освајању репертоара, интересовања за разне музичке жанрове и различите видове популарисања музике, успешне концертне каријере и педагошке делатности.“

После завршених студија клавира и композиције на Музичкој академији у Београду и усавршавања код чувеног пијанисте Кендала Тејлора у Лондону, Трбојевић је деценијама зрачио у многим музичким доменима – као истакнут пијаниста, врстан и предан педагог, посвећен и страстан пропагатор музике, фини композитор, музичар са снажним личним ставом и широком ерудицијом. Подсећао је на неког савременог Доситеја Обрадовића на музичком пољу, покушавајући да музиком оплемени, обасја, озари што већи број

људи. Никад се није наметао, једноставно је био потребан.

Пре седамнаест година његов млади колега, пијаниста Драган Шобајић је из разговора са њим сачинио књигу „Душан Трбојевић – портрет уметника“. Тада су ме заједно замолили да напишем предговор. У том врло личном тексту истакла сам значај његове супруге Гордане, лингвисте, која му је „велики ослонац у животу: поуздана, ефикасна, на први поглед оштра, у суштини топла и нежна, веома везана за музику“.

Из те спреге, из упорности Гордане Трбојевић да све Трбојевићеве текстове обједини, и из изузетно прецизног редакторског рада др Драгана Шобајића, који је текстове средио по њиховој усредсређености на одређену тематику и у креативном уводу образложио свој захват, израсла је књига „Моја музичка казивања“. Већи број текстова који се налазе у овој књизи су већ објављени деведесетих година – у књигама „Мој пријатељ клавир“, „Три века пијанизма“ и „Размишљања о музици“ – а ту је и до сада необјављен рукопис „Моја извођачка искуства“. Овако сакупљени, они дају једну свеобухватну слику ауторовог богатства

доживљаја, искуства, знања и дубоког познавања материје коју презентира. Они представљају спој личних доживљаја и искустава, предагошких постулата прерађених и прорађених кроз лични педагошки приступ, односа према нотном запису и могућностима његовог тумачења. У то су уткани искази најчувенијих пијаниста и педагога, попут Рахмањинова, Нејгауза Кортоа, Глена Гулда, Алда Чиколи-

које произилази његова јасан поглед на музику за коју каже да је „и живот и надживот, и сушта реалност и проширени реалитет, и велико спиритуално искуство. Зато она тако беспоговорно потврђује своју трајност, зато она у овом нашем времену у коме у речима, звуку, понашању, поступцима све чешће преовлађују вулгарност, примитивизам, ароганција, нетолеранција, представља посебну

Душан Трбојевић

нија, Андре Вотса... Затим је ту историјски развој пијанизма од енглеских вирциналиста до краја прошлог века, па лични став према музичким такмичењима, занимљиво разматрање односа уметник-подијум-публика и анализа интерпретација, посебно Бетовенових соната и опуса Шопена, Листа, Мусоргског, Дебисија и Василија Мокрањца.

Све то је казано лепим, богатим језиком и лако разумљивим стилем. У овој књизи се управо огледа Трбојевићева импозантна свестраност из

драгоценост и богатство које сваком човеку стоји на дохват руке, а чега људи често или нису свесни, или их у незнању одбијају у име нечег далеко безвреднијег“.

Будући да је Душан Трбојевић цео свој радни век провео на Факултету музичке уметности, било је и природно да се „његова кућа“ одлучи да изда његову књигу „Моја музичка казивања“, драгоцену и корисну студентима и професорима музике, а занимљиву и привлачну љубитељима музике и широкој читалачкој публици.